

Народження Ісуса у Вифлеємі

Друга половина Марійного року розпочинається розповіддю про народження Ісуса в Вифлеємі.

24.12.2016

Цісар (імператор) Октавіан Август наказав провести перепис населення Римської імперії. Наказ стосувався всіх, від найбагатших до найбідніших. У Палестині його слід було виконати згідно з єврейським звичаєм: кожен у тому місті, з якого походив. *Пішов*

також і Йосиф з Галилеї, з міста Назарету в Юдею, в місто Давида, що зветься Вифлеєм, бо він походив з дому й роду Давида, щоб записатися з Марією, зарученою своєю, що була вагітна (Лк 2, 4-5).

Так просто євангеліст розпочинає розповідь про подію, що змінила історію людства. Подорож була далекою, близько ста двадцяти кілометрів. Чотири дні дороги, якщо все піде добре, одним з караванів, що ішли з Галілеї на південь. Марія не мусила цього робити, лише голова сім'ї був зобов'язаний з'явитися на перепис. Але як йому покинути її саму у час, коли вона збирається народжувати? І, найголовніше, як їй не супроводжувати Йосифа до міста, у якому, згідно з Писанням, повинен був народитися Месія? Дивна примха далекого імператора змусила Йосифа і Марію відкрити для себе руку

Всевишнього, що скеровувала їх на кожному кроці.

Віфлеєм був невеликим селищем. Та під час перепису населення став він незвично людним. Йосиф разом з Марією пішов до цісарського урядника сплатити данину і записатися разом зі своєю дружиною у книзі реєстрації підданих імператора. Відтак він почав шукати місце, щоб переночувати. Перекази описують, як він переходив від дверей до дверей, безуспішно намагаючись достукатися. Врешті-решт він приходить до хана або заїзду, де завжди можна знайти притулок. Це був просто двір, оточений стінами. Посередині - ємність з водою, навколо неї влаштувалися в'ючні тварини, а до стін прилаштовані накриття для подорожніх, вкриті рештками даху. Часто цей двір був поділений перегородками на окремі частини,

де кожна група гостей користувалася певною незалежністю.

Це не було тим місцем, де б Діва могла народити. Уявімо собі страждання Йосифа, коли наближався час пологів, а належного місця годі було знайти, *Бо не було їм місця в заїзді (Лк 2, 7)*, лаконічно пише св. Лука. Хтось, можливо, той самий власник хана, мав повідомити, що за околицею були печери, які використовувалися як притулок для худоби в холодні ночі, і що, мабуть, одна з них могла б стати для них прихистком, доки мине скупчення народу і не вивільниться якесь місце.

Божественне Провидіння використало ці обставини, щоб показати убогість і смиренність, з якими Син Божий вирішив прийти на Землю. Як приклад для

тих, хто йтиме за ним протягом століть, як каже св. Павло: *Ви ж знаєте ласку Господа нашого Ісуса Христа, що задля вас став бідним, будиши багатим, щоб ви його вбожеством розбагатіли.*(2 Кор 8 , 9). Цар Ізраїлів, прагнення всіх народів, передвічний Син Божий, приходить у світ в місці, належному для тварин. І його Мати замість першої колиски змушена запропонувати йому вузькі ясла.

Але Всемогутній не бажав, щоб ця унікальна подія минула цілком непоміченою. *Були ж у тій стороні пастухи, що перебували в чистім полі та вночі стояли на сторожі коло своїх отар* (Лк 2, 8). Вони, останні на землі люди, що переганяють та пасуть чужі отари, стануть першими, хто отримає звістку про це велике диво: народження обіцяного Месії.

Аж ось ангел Господній їм з'явився і слава Господня їх осіяла й великий страх огорнув їх. Ангел же сказав їм: “Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу... (Лк 2, 9-10). І, повідомивши Добру новину, він вказав їм знак, за яким вони могли б впізнати його: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах (Лк 2, 12). Тієї ж миті перед їхніми здивованими очима, постала сила ангелів що хвалила Бога й промовляла: “Слава на висотах Богу й на землі мир людям його вподобання.” (Лк 2, 14)

Вони вирушили в дорогу. Можливо, взявши дарунки, щоб принести матері та новонародженому. Дари були для Марії та Йосифа доказом, що Бог спостерігає за своїм Сином. І сповнилися вони втіхи, побачивши щиросердну радість цих людей, і розважали у своєму

серці, як Господь радіє бідним і скромним.

Коли закінчилося свято, повернулися пастухи до своїх отар, хвалячи Бога за все, що чули й бачили (Лк 2, 20). Через дві тисячі років і нас запрошено проголошувати Господні чудеса. У святий день осінило нас: *прийдіть люди і поклоніться Господеві, бо світло велике прийшло на землю сьогодні.* (Різдвяна Меса, третій рік, акламація перед Євангелієм)

J.A. Loarte